

lovens egentlige Opgave er jo at give Tillægsbevillinger til det foregaaende Aars Finanslov, som ved dennes Udførelse har vist sig nødvendige, men det forekommer mig, at man nu er noget tilbøjelig til at betragte Tillægsbevillingsloven som en Finanslov Nr. 2, hvorpaa der ogsaa gives ikke faa Nybevillinger, som egentlig ikke rettelig hører hjemme der. Nogle af dem kan jo være nødvendige; det maa siges, at de større Nybevillinger, der findes paa det foreliggende Tillægsbevillingslovsforslag, er nødvendige, saaledes de 654,000 Kr. til Hvide Sande foruden den Genbevilling paa 547,000 Kr., som der er, Erstatningen til de skadelidte paa 153,000 Kr. og forskellige andre Beløb, som f. Eks. godt og vel 106,000 Kr. til Erstatning i Anledning af Brammingeulykken, og dermed er vi vel ikke ved Bunden. Der kan vel endnu ventes en Del Udgifter, som flyder af bestaaende Love, f. Eks. de 155,000 Kr. til det kgl. Teater, som den højtærede Finansminister nævnede. Han beklagede, at Teatret ikke bedre er i Stand til at svare sig, men dette Beløb afholdes jo i Henhold til de bestaaende Love, saa det er der ikke noget at sige til; ogsaa den Del af Pengene, der anvendes til Skuespillerlønninger, fordi Reserverfonden — hvoraf disse Lønninger ellers skulde tages — er spist op, kan vi vist godt skyde en hvid Pind efter. Jeg tror, at den højtærede Finansminister har taget et meget fornuftigt Standpunkt, i Stedet for at betragte denne Udgift som et Laan — et Laan, som vi ikke faar tilbage — at opføre det som en ren Udgift.

Saa er der disse Erstatninger til Odense og Nyborg paa tilsammen 145,000 Kr., 115,000 Kr. til Odense og 30,000 Kr. til Nyborg. Det er jo ogsaa i sin Orden, at vi tager den Bevilling, naar Sagen saa kan afgøres nu. Det vilde jo ogsaa have været hensigtsmæssigt, synes mig, om man med det samme kunde have bragt Forholdet med Hensyn til Aarhus i Orden, men det har man nu ikke kunnet. Efter den Fremstilling, der blev givet i Folketinget af Tillægsbevillingslovsforslagets Ordfører, maatte man jo antage, at der har været budt Aarhus en Erstatning, der forholdsvis i hvert Fald ikke var ringere end den, Odense har fundet sig tilfreds med, men at Aarhus havde sagt Nej til denne Bevilling og heller ikke havde været villig til at sælge de militære Bygninger, man har staaende derovre, til Staten for det Beløb, som Ministeren har stillet i Udsigt. Hvorledes det nærmere forholder sig dermed, ved jeg ikke. Jeg vilde antage, at hvis Aarhus virkelig har

faaet et saadant Tilbud, vilde det have gjort klogt i at gøre som Odense og tage imod det og tage det Tab, som man jo alle Tider har været beredt paa nødvendigt maatte komme, og som dog heller ikke er saa overordentlig stort.

I øvrigt er der paa Tillægsbevillingslovsforslaget mange smaa nye Udgifter. De fleste af dem er ikke store; men det gaar jo som efter det gamle Ord, at mange Bække smaa kan til sidst gøre en stor Aa. Nogle af Bevillingerne er meget smaa; den mindste er paa 10 Kr. til Reparation af en Flagstang paa Færøerne. Om en hel Del af disse Bevillinger kan man nok sige, at de nærmest har Karakteren af at høre til en Finanslov Nr. 2, og det vilde være hensigtsmæssigt, om man overfor dem som i vor øvrige Finansstyrelse gjorde Skel imellem, hvad der kan være rart at have og ønskeligt at faa, og hvad der er absolut nødvendigt og derfor maa gennemføres.

Til de Forhandlinger, der har været førte i Folketingets Finansudvalg om Tillægsbevillingslovsforslaget, hører jo, som ogsaa allerede er fremhævet, de Samraad, der har været imellem Ministre og Udvalget. Det er jo Skik i Folketinget, at naar en Minister vil iværksætte et eller andet af større Betydning, sikrer han sig Finansudvalgets Billigelse ved at henvende sig til dette — det hænder en enkelt Gang, at en Minister ogsaa kommer til Landstingets Finansudvalg, men det er sjældent. Der er flere Forhold, der saaledes har været paa Tale i disse Samraad. Der er et Par Kontrakter, som Ministeren har afsluttet, dels om en større Stenleverance til Jernbanerne og dels om en Leverance af Jernbanevogne fra „Scandia“, en meget stor Overenskomst, og jeg vil antage efter de Oplysninger, der er givne, at de begge er meget forstandige. Og endelig er der det Forhold, som den ærede sidste Taler omtalte ret udførligt, nemlig Spørgsmaalet om en anden og bedre Forbindelse imellem Sjælland og Jylland end den, man har haft ved at benytte Det forenede Dampskibsselskabs Skibe. Det er jo øjensynligt af disse Forhandlinger, som har været førte, at der er en Del Rigsdagsmænd, navnlig jydsk Rigsdagsmænd, som har lagt overordentlig Vægt paa, at der kunde blive gjort, hvad en af dem kaldte det første Skridt, det første Skridt til at faa Undersøgelser og senere Forhandlinger i Gang om at faa en Dampfærgeforbindelse imellem Sjælland og Jylland. Men det er ogsaa aldeles umiskendeligt, at den højtærede Minister for of-